

Părintele Savarion

Câți iepuri aveți la mănăstire ? Întrebă vlădica. A dat Dumnezeu și-au mai murit din ei, fu răspunsul părintelui Savarion. Episcopul se încruntă enervat și nu gustă nici momentul, nici replica. Era-nvățat cu oameni care nu-i ieșeau din vorbă și răspunsuri serioase, din formularea cărora se vedea clar tonul obedient și supușenia.

Bătrânul Avvă nu păru a se sinchisi de mina Preasfinției Sale. Fața lui rămăsese la fel de senină, iar ochii săi erau la fel de fiși. Nu se putea spune unde anume privea bătrânul, dar părea că reușea să cuprindă totul în zăre. Nu, nu avea o privire abisală. Dimpotrivă. Era calm, blajin și nu spunea mare lucru despre dorul de alte meleaguri. Era însă ajutat de un defect de naștere. Ochii lui mari și albaștri sufereau de-un defect ce-l făcea să poată privi simultan în mai multe direcții. Și-n plus, cu stângul îl admira pe cel drept și invers. Așa se face că nu știa niciodată unde privește și dacă te are în vedere pe tine, ori piscul muntos ce-și etala cu voluptate creasta cu câțiva kilometri în spatele tău.

Numele și-l primise cu ceva ani în urmă de la babele din Cutca. Trimis de mănăstire să propovăduiască Cuvântul dumnezeiesc și să realizeze o colectă, fu prezentat cu toată eticheta cuvenită poporenilor de către părintele paroh. Doar că amărătele bătrâne care veniseră în acea zi la biserică ce nu erau familiarizate cu ipostaze exotice ale sfințeniei nu prea aveau habar cine e Sfântul acela care a fost pe vremuri vlădică al Larissei, sub oblăduirea căruia fusese pus omul nostru.

- Mândru nume are, tu Firoană ! Auzi tu, Savarion, ca prăjitura aceea însiropată. Și-așa i-a rămas chemarea. El însuși se amuza de câte ori își aducea aminte. Iar noi nu ne sfiam să-i spunem astfel, poate și pentru că bănuiam că aducem astfel în atenție siroposul din sufletul său.

Când l-am cunoscut noi, eram niște simpli seminariști. L-am surprins în plină dezbateri teologică, în trapeza mănăstirii la masa de seară.

-Peștele ca peștele, că eu nu mănânc pește, dar un jinuț, nu zic nu !, fu chibzuita decizie a dezbaterii. l-am subscris de îndată și împreună cu bărbosul părinte ne-am așezat la masă, unde am închinat cu bucurie mai multe pahare de vin. Era în Postul Crăciunului și ca niciodată, în calendare se strecurase probabil vreo eroare de tehnoredactare. Ori poate, cine știe, vreun reformator zelos se străduise să mai ușureze viața credincioșilor și să le facă jertfa mai ușoară. N-am aflat niciodată și nici nu îmi doresc să știu care a fost cauza. Cert este că ne-am pomenit brusc cu o mulțime de dezlegări la pește în acea perioadă de mare austeritate liturgică și spirituală.